

Koga Densetsu Blanke

Raezla

Sisällys:

Luku 1 - Kohtaaminen kujalla

Luku 2 - Päätös

Luku 1 - Kohtaaminen kujalla

Punainen auringonlasku värjäsi Mie-kaupungin katot oransseiksi. Tuo valo läikehti myös kaupungin syrjäisiä kujia kulkevan mustan puolivuotiaan koiran turkilla. Tavanomainenkin valonsäde olisi saanut tuon mustan turkin välkehtimään punaisena, mutta tämä auringonlasku suorastaan värjäsi nuoren naaraan turkin oranssiksi. Jostain syystä tämä tuntui pelkästään ahdistavan pentua suunnattomasti. Sen turkki oli takkuinen ja silmät turvoksissa kuin sitä olisi hiljattain pahoinpidelty. Sen otsalta niskaan kulkevasta harjaksesta oli kynitty irti tukkoja kuin joku suurempi eläin olisi riepottellut sitä. Korvat lerpallaan, pää painuksissa ja ryhti kumarassa tuo lohduton olento jatkoi kulkuaan läpi hiljaisen iltaisen kaupungin.

Äänet erästä kujaa peittävän korkean puuaidan takaa havahduttivat pennun synkistä mietteistään. Punamustat korvat nousivat terhakasti pystyyn ja japanilaisille metsästyskoirille tyypillinen häntä kaartui kiemuraan selän päälle. Aidan takaa kuului miesten huutoja ja jonkin suurikokoisen koiran vinkaisuja ja puusikutusta. Hetken ajan pentu seiso siinä aidan edessä, kuulostellen uteliaana ääniä. Seuraavassa hetkessä se oli kadonnut. Nopeammin kuin silmä ehti nähdä, oli tuo pieni koira taittanut kahden ja puolen metrin matkan aidanharjalle, jossa se nyt tasapainoili ketterästi kuin kissa.

Tasapainoilu ja vaativan hypyn aiheuttama raskaus saivat Blanken murjotut lihakset särkemään. Se ei ollut tottunut hyppäämään hitaasti, kuten normaalit koirat ja kirosi nyt mielessään, ettei ollut harjoittanut tuota taitoa. Aidantakaiset tapahtumat veivät kuitenkin nopeasti sen huomion muualle. Blanke ei ollut koskaan ennen nähnyt ihmisiä. Silmät pyöreinä, lumoutuneena se tuijotti kahta raavasta miestä, joista toinen piteli dalmatiankoiraa kuristavan näköisessä nahkahihnassa ja toinen jakeli vastaanpanevalle koiralle potkuja ja lyönnejä kädessään olevalla sauvalla. Lopulta miehet saivat koiran pieneen puiseen häkkiin, joita näytti olevan kujalla useita. Toinen potkasi häkkiä vihaisesti, jonka jälkeen miehet painelivat sisään ovesta. Oven kahva herätti Blankessa hetken uteliaisuutta: tämä ovi aukesi puolivälistään väännettävästä vivusta, ei lattialautaa painamalla, mihin Blanke oli tottunut.

"Kovin epäkäytännöllistä..." nuori koira tuhahti ja hypähti kujalle sulavasti kuin kissa ikään.

Hiljaa kuin aave, Blanke saapui äsken piestyn koiran kopin eteen. Auringon säteet eivät yltäneet kujalle ja iltahämärä kätki mustan naaraan varjoihinsa. Hetken kuluttua vapiseva dalmatiankoira haistoi tulijan ja kohotti päätään pelokkaasti vinkaisten. Blanke kuuli viereisestä häkistä naurua ja käännähti terävästi sitä kohti.

"Heh heh, tuo pelkuri ei kestä Torpedoa vastaan hetkeäkään, mestarit voisivat yhtä hyvin tarjoilla sen meille välipalaksi..."

Blanke kavahti. Viereisessä häkissä makaavan kookkaan eurooppalaiskoiran naljailuksi tarkoitettu kommentti herätti siinä epämieluisia muistoja, jotka se halusi unohtaa. Nyt alkoi muistakin häkeistä kuulua hirttelua muistuttavaa haukuntaa - Blanke oli joskus nähnyt etäältä hevosia laitumella metsän reunassa. Toisella puolella häkissä makaava sekarotuinen tosakoira nousi ylös ja virnisti itseään.

"Ei maksa vaivaa Torpedon liata itseään tuon kanssa. Antaisivat sen meille harjoitusvastustajaksi..."

Vihaisesti muristen Blanke vetäytyi takaisin ensimmäisen häkin luokse. Sen niskaharjas oli pystyssä ja silmissä välkehti hiljainen raivo.

"En pidä koirista, jotka halajavat lajitoveriensä lihaa", naaras sanoi matalan raivokkaalla äänellä.

Kujalla tuli yllättäen hiljaista. Vanhat raavaat taistelukoirat olivat säikähtäneet tuon nuoren kovaa kokeneen nartun yllättävää vihaa ja tahdonvoimaa. Tätä kesti kuitenkin vain hetken, jonka päätti ensin äänessä olleen koiran mahtava haukotus. Se kääntyi kopissaan mutisten jotain, ettei maksanut vaivaa alkaa väittelemään nulikoiden kanssa. Tosaristeytys kuitenkin haisteli uteliaana häkkinsä kalterien välistä. Se pystyi aistimaan orastavan taisteluauran, jollaista se ei olisi odottanut näkevänsä pienellä metsästyskoiranartulla, saati sellaisella pentuikäisellä. Se kuitenkin tuhahti, merkiksi, ettei pelännyt tuota omituista villikoiraa ja laski taistelujen arpeuttaman takamuksensa kaikessa rauhassa koppinsa lattialle jäaden vaitonaisuena seuraamaan tilannetta.

"Voisitko auttaa minua?" dalmatiankoira kysyi häkistään. "En ole mikään taistelija, vaan lemmikki. Nuo miehet nappasivat minut, kun odotin omistajaani kaupan edessä, ole kiltti..."

Hitaasti Blanke kääntyi. Se kohtasi nuo surumieliset, täynnä pelkoa ja ahdistusta olevat silmät ja myötätunto levisi sen yksinäiseen sydämeen. Auttaisiko se toista hädässä olevaa, päähän potkittua koira, jollainen se itse oli aina ollut? Totta kai. Vähintään lyödäkseen luun kurkkuun näiltä taistelukoirilta, jotka luulivat ilmeisesti olevansa koviakin...

"Katsotaampa..." Blanke sanoi ja hypähti kevyesti kopin katolle.

Vastakkaisella seinällä sekarotuinen tosa hörästi korviaan. Pieni koira oli hyvin ketterä, se oli nähnyt yhtä ketterästi liikkuvia koiria vain kerran elämässään... Tuolloin se oli menettänyt ainoan veljensä. Ja se, mitä nuori naaras oli sanonut lajitoverien syömisestä sai vanhan kehäkonkarin mielteliääksi.. Voisiko se olla...? Tosa havahtui muistoistaan nykyhetkeen, kun osa puukopista räsähti säpäleiksi ja dalmatialaisen häkin ovi aukesi narahtaen. Sisältä alkoi kuulua huutoa ja ihmiset olivat tulossa kujalle.

"Nyt juostaan!" Blanke komensi dalmatialaista ja johdatti sen pois kujalta.

Salamana se hyppäsi roskalavan päälle ja siitä aidan päälle. Dalmatialainen oli kömpelömpi. Hädin tuskin se sai kavuttua roskalavalle ja aidalle kiipeämisestä sillä ei ollut toivoakaan. Se yksinkertaisesti pungersi ruhonsa sen yli ja kiepahti toiselle puolen. Blanke katsoi silmiään pyöritellen. Yhtä laiskaa ja lihavaa koira se ei ollut eläissään nähnyt. Kääntäessään katseensa se huomasi, että vanha kookas tosakoira oli päästetty vapaaksi ja juoksi parhaillaan täyttä laukkaa kohti aitaa.

"SINÄ OLET NIITÄ, ETKÖ OLE?!" koira karjui raivon vääristämin silmin. "Sinun sukusi tappoi veljeni!"

Samassa tosa tärähti koko ruhollaan päin aitaa. Blanken tasapaino oli tiessään ja se putosi - ei aidan toiselle puolen vaan suoraan kohti tosakoiran avointa kitaa...

Luku 2 - Päätös

Vahvat murskaavat leuat lähestyivät Blanke kiihtyvällä nopeudella. Se kiepahti ilmassa notkeasti, muttei tarpeeksi nopeasti ja viilsi tassunsa tosakoiran kulmahampaaseen. Potkaisten suurta koiraa kirsuun Blanke lennähti päin kujan seinää ja hypähti siitä maahan. Tosa kihisi raivosta ja lähestyi sitä.

"Ne liikkuvat juuri tuolla tavoin... Sen jälkeen, mitä ne tekivät veljelleni vannoin, että revin kappaleiksi jokaisen, jonka saan kiinni.."

Kookas koira singahti uudelleen Blanke kohti. Se tajusi, ettei sillä olisi varaa jäädä noiden suurten leukojen pusertamaksi tai se olisi mennyttä. Blanke teki väistöliikkeen sivulle ja tosa seurasi sitä. Kokoisekseen se oli vikkela koira, mutta Blanke oli monet kerrat välttynyt saamasta köniinsä olemalla nopeampi kuin raskasta tosaa monin verroin ketterämmät velipuolensa. Kuten Blanken vainoajat monta kertaa, päätyi tosakin nyt iskemään hampaillaan ilmaa paikassa, johon Blanke oli kadonnut. Tosa käänsi päänsä ja näki pennun istuvan jälleen aidan päällä. Blanken silmät olivat surusta kosteat ja siltä oli mennyt halu yrittää iskeä takaisin.

"Tiedän, mistä puhut, mutta minulla ei ole mitään tekemistä sen kanssa. Olen pahoillani veljesi kohtalosta."

Sitten se oli mennyt. Tosa oli hetken raivoissaan menetettyään tilaisuuden kostaa kaikkien näiden vuosien jälkeen. Se ei ollut erehtynyt - aidan päällä seistessään musta naaraspentu oli ollut yhtä punainen kuin ne pirut, jotka olivat raadelleet ja syöneet sen veljen vuosia sitten. Vanhan taistelukonkarin viisas ja maltillinen puoli nousi pintaan taisteluraivon väistyessä. Se oli hieman yllätynyt pennun surumielisyydestä ja sanoista. Mitä se oli tarkoittanut?

Kahden korttelin päässä Blanke ja dalmatiankoira pysähtyivät kadunkulmaan rättiväsyneinä. Ketteryydestään huolimatta Blanke ei ollut mikään pitkän matkan juoksija ja se puuskutti siinä missä tuo lihava kotilemmikkikoirakin.

"Huh huh, kiitos, kun autoit minua", dalmatialainen sanoi. "Nimeni on Spotie."

"Minun nimeni on Blanke."

"Sinä olet aika taitava", Spotie sanoi ihailleen. "Mitä vanha Brutus oikein halusi?"

"Ei sillä väliä", Blanke sanoi äkkiä. "Ihmettelen vaan, miten ylipäätään olet selvinnyt hengissä aikuisiälle, jos et osaa taistella, hypätä, etkä juosta. Ja olet vieläpä noin lihava."

Spotie loukkaantui, varsinkin viimeisestä töksäytyksestä. Se muistutti itseään, että pennut eivät osanneet kaunistella sanojaan ja se oli sitäpaitsi tälle henkensä velkaa. Hilliten itsensä se huokaisi.

"Elän erään ihmisen luona ja hän huolehtii minusta ja antaa minulle ruokaa..."

"Ihmiset näyttävät kohtelevan koiria aika kurjasti", Blanke huomautti happamasti.

"Eivät kaikki ole, kuten nuo... Minun omistajani on hyvin kiltti. Tosin sillä on hintansa. Muutama kuukausi sitten hän vei minut eläinlääkäriin, jossa minut nukutettiin. Kun heräsin, huomasin menettäneeni kuulani..." tämän Spotie sanoi kovin surkeana. Sitten se haukkoi. "No siihen tottuu. Kuulin muilta koirilta, että sen vuoksi tunnen oloni nykyään niin kovin laiskaksi. Joskus emäntäni vie minut pelloille juoksemaan, mutta silloinkin lähinnä kuljen ympäriinsä ja haistelen oja..."

Spotie kohautti lapojaan.

"Ehkä minun pitäisi yrittää liikkua enemmän. En olisi joutunut tuohonkaan pinteeseen, jos olisin päässyt niiltä miehiltä karkuun."

"Totta", Blanke sanoi hämmentyneenä kaikesta kuulemastaan. "Aiotko palata nyt omistajasi luokse?"

"Tietysti, muistan onneksi, missä hän asuu", Spotie sanoi.

"Harmi, koska minulla ei ole paikkaa, minne mennä..." Blanke totesi. "En olisi pannut pahakseni matkaseurasta."

"Tule sitten minun mukaani", dalmatiankoira ehdotti. "Ehkä emäntäni huolehtii sinustakin. Hän on oikeasti todella mukava."

Blanke epäröi. Sillä perusteella, mitä se oli ihmisistä nähnyt, ajatus ei juuri houkuttanut. Toisaalta, kukaan ei ollut koskaan ollut sille ystävällinen niinkuin Spotie oli. Lopulta nuori koira nyökkäsi.

"Tulen katsomaan, millaista siellä on, mutta jos en viihdy, lähden pois."